

Een tussenstop

Een interview met onze tweede wijkpredikant ds. Nel van Dorp. In haar gezellige huis in het Hofje aan de Jacob Catsstraat, met nieuwsgierige poezen als gezelschap, begroeten wij elkaar als de oude bekenden die we zijn. Ons oudste kleinkind is namelijk ook familie van haar. Aanleiding voor dit gesprek is het feit dat Nel nu ongeveer twee jaar in onze gemeente werkt. Dat is dan op de helft van haar tijdelijke aanstelling. Tijd voor een evaluatie.

Een korte samenvatting

Bijna vijftig jaar geleden is ze geboren in Stolwijk, in een CHU-gezin. Haar vader beheerde het plaatselijk postkantoor. Hij was twintig jaar ouderling-kerkvoogd van de Hervormde Gemeente. Haar moeder was huisvrouw.

Zij volgde de opleiding tot kleuterleidster, gevolgd door de hoofdakte en twee applicatiecursussen om bevoegd te zijn les te geven op basisscholen tot en met groep 8. Ook haalde ze de MO-akte geschiedenis om daarmee ook les te kunnen geven op middelbare scholen. Vervolgens studeerde ze theologie aan de Hogeschool in Diemen. Ondertussen had ze natuurlijk gewerkt. Begonnen als kleuterleidster in Stolwijk verhuisde ze in 1993 naar Den Haag, waar ze op verschillende scholen tijdelijke aanstellingen had. Zij vervolgde haar theologische studie aan de Theologische Universiteit in Kampen. Ze werkte daar als student-assistent. In december 2005 was ze klaar, maar daarmee nog geen dominee. Daarvoor moet je een gemeente hebben. Haar eerste baan als theoloog was geestelijk verzorger in Duinhage. Dat duurde tot 2007, omdat ze na het vertrek van ds. Rob van Essen benoemd werd als pastoraal werker in de Bethelkerk.

Dominee Nel van Dorp

De vacature van ds. Van Essen werd na veel moeite door de Algemene Kerkenraad vastgesteld op 0,5 fte. Nel solliciteerde daarop en werd aangenomen. Daarmee kreeg ze haar gemeente en werd ze in het ambt bevestigd in januari 2009. Single door het leven gaande, moet ze wel een part-time baan hebben. Want wie brengt de auto naar de garage voor een beurt of gaat met de poes naar de dierendokter, nietwaar?

De stand van zaken halverwege

Ik vraag haar hoe het was om als ruimschoots volwassen vrouw, maar toch als 'jonge' dominee in te treden in onze gemeente. Door haar ervaring opgedaan in Duinhage en de Bethelkerk is dat wel meegevallen. En ze wist dat de Bethelkerkers aardige mensen zijn. Bovendien wist ze van zichzelf dat haar invulling van het ambt aanvullend zou kunnen zijn ten opzichte van collega Riemersma. Zij is minder een exegeet dan hij en meer gericht op het invullen van het pastoraat. Het accent van haar werk ligt voor haar dus niet op de preekstoel, maar meer in de stoel aan tafel of ziekbed bij het bezoek aan gemeenteleden. Anders gezegd: theologie is voor haar méér het vertalen van de bedoeling van de Bijbel dan het leveren van een gebruiksaanwijzing voor het dagelijks leven van de gemeente. Ze geeft wel toe dat de exegeese, nu ze echt dominee is, een zwaarder gewicht gekregen heeft in haar functioneren. Kortom, ze is meer herder dan leraar, een 'mensenmens'. Wat ze in de opleiding in Kampen gemist heeft, is dat er weinig aan praktische zaken

worden gedoceerd. Management, conflictbeheersing, omgaan met leken en vrijwilligers moet je al doende leren, in de praktijk. En dan is ze dus nog een 'jonkie, een beginner'.

Wensen en plannen voor de tweede helft

In de afgelopen twee jaar is er verhoudingsgewijs veel tijd en energie gaan zitten in het zoeken naar evenwicht en afstemming met collega en kerkenraad. Voor het aandachtsgebied 'De open en gastvrije gemeente' komt ze daarom nu pas toe aan haar plannen om meer met muziek in de kerk te doen. Blij is ze wel met de activiteit om de Bethelkerk toegankelijker te maken voor de buurt. Ze is ook blij met de royale hulp van de vrijwilligers op velerlei gebieden waaronder de diverse commissies. Wat ze heel graag zou willen is aan de slag gaan met jong-volwassenen (veertig-plussers). Die zijn immers de schakel naar het voortbestaan van de kerk, dus ook van de Bethelkerk. En een leeftijdscategorie die vaak jonge kinderen heeft. Maar dat kan ze nooit alleen. Daar moet hulp bij komen. Meer vrijwilligers dus of hulp geleverd door STEK.

Zorgen

Ze maakt zich echt zorgen over de veel te kleine kerkenraad. Het kan niet goed blijven gaan als zo weinig kerkenraadsleden zoveel moeten doen. Er zijn er maar zes (!) meer over. Dat betekent dat beide predikanten werk moeten doen dat ook of juist door kerkenraad en/of vrijwilligers gedaan zou moeten of kunnen worden of dat er werk blijft liggen! Dat staat het maken van nieuwe plannen in de weg. Echter, meer vrijwilligers vereist ook meer coördinatie, lees begeleiding, door kerkenraadsleden. Dus moeten er meer kerkenraadsleden komen. Probleem dus! Ze vraagt zich in dit kader af of het kerkenwerk bij ons in de Bethelkerk niet wat minder formeel zou kunnen gaan. Er is veel 'dicht geregeld'. Ergens van afwijken betekent weer overleg en afstemming. En als er wat minder formeel gewerkt zou worden, kan er wat vaker een (glim)lach gezien worden! Want dat mist ze wel eens.

Voor beide predikanten gaat er ook nog al wat tijd in organisatorisch werk zitten zoals het cluster, de Werkgemeenschap van Predikanten in Den Haag en meer van die overhead-zaken. Als voorbeeld vertelt ze zuchtend dat ze als 'jonge' dominee de komende twee jaar aan nascholing moet doen. Dat kost haar achtentwintig werkdagen, een flinke aanslag op haar beschikbare tijd. Het lijkt mij een slotakkoord in mineur. Dat zie ik verkeerd, zegt ze. Want blijmoedig sluit ze af met de constatering dat ze 'prachtig werk heeft en zich zeer welkom en thuis voelt in onze gemeente'. Waarvan akte!

Inge Ligthart Schenk